

sættes (foruden de Kongevalgte) af Delegerede fra alle de særlige Repræsentationer. Da dette Spørgsmaal rimeligvis vil erholde stor Betydning under Sagens Forhandling, er det Udvalgets Pligt udførligere at drøfte samme.

Selv om Holsteen og Lauenborg ikke skulde medoptages i det constitutionelle Fællesskab, der nu skal stables ved Fællesforfatningen, vilde dette ikke kunne omfatte alle Statslivets Formaal. Ogsaa for Slesvigs Bedkommende er Bevarelsen af en provindsiel Selvstændighed en Nødvendighed, allerede ifølge hvad der er lovet ligesaa vel ved Grundlæggelsen af den ogsaa for Slesvig bestemte Grundlov, som før og efter den Tid. At de baade i national og statsretlig Henseende tydske Hertugdømmer Holsteen og Lauenborg i mange Henseender ere adskilte fra os ved gjennemgribende Forskjelligheder, er lige saa klart, som at mange af vore egne vigtigste og kjæreste Anliggender vilde lide og fordærves, hvis ikke deres Røgt i en reent dansk Land var sikret mod al Indvirkning af fremmedartede Anskuelser, Interesser og Traditioner. Det ligger derfor i Sagens Natur, at det danske Monarchie aldrig kan blive en eensartet Statseenhed, at det altid maa være en Forening af indbyrdes i mange Henseender forskellige, i mange eiendommelige Forhold selvstændige, Landsdele. Hvad enten man beklager dette, fordi man deri seer en Kilde til Emaalighed og Svaghed, eller man glæder sig derover, fordi man deri finder Bestingelserne for en fri og righoldig Udvikling, er det historisk givet, at den føderative Idee hos os til en vis Grad er berettiget og derfor træver Fyldestgjørelse.

Men denne føderative Idee er, saavidt den er berettiget, fyldestgjort ved den gjennemførte Adskillelse mellem det Særlige og det Fælles. Hver Landsdeel med sine særlige Anliggender, med sin egen Forfatning, sin egen Repræsentation, sin egen Rigsret og Høieskeret, sin egen Lovgivning og Forvaltning o. s. v. o. s. v. har deri en saa kraftig Borgen for ikke at lide nogen Overlast i Alt, hvad der er dens Eget, at der tværtimod er Fare for, at det Hele vilde falde fra hinanden, dersom det samme Princip ogsaa skulde herske paa det

Omraade, der er erklæret for det Fælles. Dette Skifte mellem Særligt og Fælles er navnlig for Danmarks Bedkommende foretaget med Rigsdagens fulde Samtykke, i nogle Henseender endog foretaget af Rigsdagen selv, og stadfæstet ved den i tre Sæssioner gjentagne Vedtagelse af den Grundloven indskrænkende Grundlovsbestemmelse. Der er Intet overladt til Fællesforfatningen, som ikke af Rigsdagen selv er anerkjendt som Fællesanliggende, og den samme Adskillelse er lagt til Grund for de andre Landsdeles særlige Forfatninger eller vil blive gennemført deri. Ligesom dette maa vække den stærkeste Formodning for, at Intet er henlagt til det Fælles, som ikke nødvendigen maatte henregnes dertil, hvis ikke Staten skulde opløse sig til en Union mellem selvstændige Stater, saaledes vil det ogsaa befindes, at alle Fællesanliggender ere saadanne, hvori Interesserne virkelig ere fælles for alle dem, der have Bevidstheden af at tilhøre den samme Stat og Villien til at forblive deri. Jo stærkere den provindsielle Selvstændighed er udviklet igjennem de særlige Forfatninger, desto nødvendigere er det, at de Institutioner, der paa dette Fællesgebeet skulle repræsentere Sammenholdet og Eenheden, ere organiserede i dennes Land. At gjøre Fællesrepræsentationen for de som Fællesanliggender anerkjendte og udførelse Sager til en Congress af Delegerede fra de forskellige særlige Repræsentationer, vilde derfor være at voldgive samme til Sønderplittelsens opløsende Magter; thi, ligesom det er begrundet i Sagens Natur, at disse særlige Repræsentationer ville komme til hos sig selv at udvikle Selvstændighedens Egoisme, saaledes er det lige saa uundgaeligt, at de til den Fællesforsamling, hvorfra de kunde mene samme truet, ville sende dens meest eenfaldige Talsmænd. Det er denne i Forholdenes naturlige Medfør begrundede Betragtning, der har gjort, at man selv i føderative Republiker har søgt i Fællesforsamlingerne at nedlægge Spiren til en friere og mere omfattende Samsundsaaend ved idetmindste deelsviis at lade dem fremgaa af almindelige Valg efter Folkemængden, uafhængigt af de herskende Majoriteter i de særlige Corporationer. Hvor meget mere er dette da ikke nødvendigt hos os,